

INTERMEZZO I EN KORRIDOR

8. april til 12. april

Omkring seks hundrede kvinder gjorde tjeneste i Den Amerikanske Borgerkrig. De havde ladet sig hverve forklædt som mænd. Her er Hollywood gået glip af et stykke kulturhistorie – eller er den historie måske for besværlig rent ideologisk? Historiebøgerne har altid haft svært ved at håndtere kvinder, der ikke respekterede kønsbarriererne, og ingen steder er den grænse så skarp som i spørgsmål om krig og våbenbrug.

Fra antikken og op til vor tid indeholder historien dog eksempler på et stort antal fortællinger om kvindelige krigere – amazoner. De bedst kendte eksempler får plads i historiebøgerne, fordi de optræder som “dronninger”, det vil sige som repræsentanter for den herskende klasse. Den politiske tronfølge anbringer nemlig, hvor ubehageligt det end kan lyde, med jævne mellemrum en kvinde på tronen. Da krig ikke lader sig bevæge af køn, men også finder sted, når det tilfældigvis er en kvinde, der styrer landet, får det den konsekvens, at historiebøgerne er nødt til at opregne et antal krigsdronninger, der følgelig er nødt til at optræde som en Churchill, en Stalin eller en Roosevelt. Semiramis fra Ninive, der skabte Det Assyriske Rige, og Boadicea, der anførte et af de blodigste oprør mod Romerriget, er et par eksempler. Sidstnævnte står for resten som statue ved brohovedet ved Themsen, lige over for Big Ben. Tag og hils på hende, hvis du kommer forbi.

Derimod er historiebøgerne som regel meget tavse, når det gælder kvindelige krigere som almindelige soldater, der trænede i våbenbrug, indgik i regimenter og deltog i slag mod fjendtlige hære på samme vilkår som mændene. Alligevel har de altid eksisteret. Næsten ingen krige har udspillet sig uden kvindelig deltagelse.

KAPITEL 1

Fredag den 8. april

DR. ANDERS JONASSON blev vækket af sygeplejerske Hanna Nicander. Klokken var lidt i to om natten.

“Hvad er der?” spurgte han forvirret.

“Helikopter på vej ind. To patienter. En ældre mand og en ung kvinde. Hun har skudsår.”

“Okay,” sagde Anders Jonasson træt.

Han følte sig helt fornumlet, selv om han kun havde blundet en halv times tid. Han havde nattevagten på akutmodtagelsen på Sahlgrenska Sygehus i Göteborg. Det havde været en frygtelig anstrengende aften. Siden vagten var begyndt klokken 18.00, havde hospitalet taget imod fire personer fra en frontalkollision lige uden for Lindome. Af disse var en hårdt kvæstet, og en blev erklæret død lige efter ankomsten. Han havde også behandlet en servitrice, der havde skoldet benene ved en køkkenulykke på en restaurant på Avenyn, samt reddet et liv – en fireårig dreng – der var ankommet til hospitalet med vejrtrækningsstop efter at have slugt et hjul til en legetøjsbil. Han havde desuden nået at lægge forbindelse på en teenagepige, der var cyklet ned i et stort hul. Vejdirektoratet havde ganske belejligt valgt at placere hullet ved afkørslen fra en cykelsti, og nogen havde smidt vejbukkene ned i hullet. Hun var blevet syet med fjorten sting i ansigtet og skulle have to nye fortænder. Jonasson havde også syet et stykke tommelfinger fast, som en entusiastisk gør det selv-mand var kommet til at høvle af.

Ved ellevetiden var antallet af akutte patienter faldet. Han havde gået en runde og kontrolleret de indlagte patienters tilstand og derefter trukket sig tilbage til et hvilerum for at forsøge at slappe lidt af. Han havde vagten indtil klokken 06.00 og plejede sjældent at sove, selv om der ikke kom akutte patienter, men denne nat var han faldet

i søvn næsten med det samme.

Hanna Nicander rakte ham et krus te. Hun havde ikke nået at få oplyst nogen detaljer om de indkommende patienter.

Anders Jonasson kastede et blik ud ad vinduet og så, at det lynede voldsomt ude over havet. Helikopteren var virkelig ude i sidste øjeblik. Det begyndte pludselig at regne kraftigt. Uvejret var nået ind over Göteborg.

Mens han stod ved vinduet, hørte han motorlyden og så helikopteren komme slingrende igennem storm og regn hen mod helikopterplatformen. Han holdt vejret, for piloten så ud til at have sværet ved at bevare kontrollen. Så forsvandt den ud af hans synsfelt, og han hørte, hvordan motoren gik ned i lavere omdrejninger. Han tog en slurk te og stillede koppen fra sig.

ANDERS JONASSON MØDTE bårerne ved akutmodtagelsen. Hans kollega på vagten Katarina Holm tog sig af den første patient, der blev kørt ind – en ældre mand med et stort sår i ansigtet. Det faldt i dr. Jonassons lod at tage sig af den anden patient, kvinden der var blevet skudt. Han foretog en hurtig besigtigelse og konstaterede, at der tilsyneladende var tale om en teenagepige, meget beskidt og blodig og hårdt såret. Han løftede det tæppe, som Redningstjenesten havde svøbt om hendes krop, og noterede sig, at nogen havde tapet skudsårene i hoften og skulderen til med bred isoleringstape, hvilket han syntes var et usædvanlig kløgtigt initiativ. Tapen holdt bakterier ude og blodet inde. En kugle havde ramt ydersiden af hoften og var gået direkte igennem muskelvævet. Derefter løftede han på hendes skulder og lokaliserede indgangshullet i ryggen. Der var intet udgangshul, hvilket betød, at kuglen stadig sad et eller andet sted i skulderen. Han håbede ikke, at den havde penetreret lungen, men da han ikke kunne se blod i pigens mundhule, drog han den konklusion, at det formentlig ikke var tilfældet.

“Røntgen,” sagde han til den assisterende sygeplejerske. Mere behøvede han ikke at sige.

Til sidst klippede han den forbindelse op, som Redningstjenestens personel havde viklet omkring hovedet. Han blev iskold, da han med fingrene mærkede indgangshullet og indså, at pigen var blevet skudt i hovedet. Heller ikke der var der noget udgangshul.

Anders Jonasson stoppede op et øjeblik og betragtede pigen. Han var pludselig blevet mismodig. Han havde ofte beskrevet sit arbejde som en slags målvogters. Til hans arbejdsplads kom der dagligt mennesker i forskellige helbredstilstande med et eneste formål – at få hjælp. Der var 74-årige damer, som var faldet om i Nordstans Galleria med hjertestop, 14-årige drenge der havde fået venstre lunge penetreret af en skruetrækker, og 16-årige piger der havde gnasket ecstasypiller og danset i atten timer og derefter var faldet om helt blå i hovedet. Der var ofre for arbejdsulykker og vold. Der var småbørn, som var blevet angrebet af kamphunde på Vasaplatsen og handy-mænd, der bare skulle save nogle brædder til med en Black & Decker, og som var kommet til at skære ind til knoglen i håndledet.

Anders Jonasson var den målvogter, der stod mellem patienten og bedemanden. Hans arbejde bestod i at være den person, der tog beslutning om, hvilke foranstaltninger der skulle træffes. Hvis han traf den forkerte beslutning, ville patienten dø eller måske vågne op til livsvarig invaliditet. Han traf oftest den rigtige beslutning, hvilket skyldtes, at det store flertal af tilskadekomne havde et åbenlyst og helt specifikt problem. Et knivstik i en lunge eller en kvæstelse efter en bilulykke var overskueligt og til at forstå. Patientens overlevelse afhang af skadens art og af, hvor dygtig han var.

Der var to slags læsioner, Anders Jonasson hadede. Den ene var alvorlige brandsår, der næsten uanset hvilken behandling han satte ind med, ville føre til livslang lidelse. Den anden var læsioner i hovedet.

Pigen foran ham kunne leve med en kugle i hoften og en kugle i skulderen. Men en kugle et eller andet sted inde i hjernen var et problem af en helt anden størrelsesorden. Han hørte pludselig Hanna sige noget.

“Undskyld?”

“Det er hende.”

“Hvad mener du?”

“Lisbeth Salander. Den pige, de har jagtet i flere uger for det tredobbelte mord i Stockholm.”

Anders Jonasson så på patientens ansigt. Hanna havde helt ret. Det var hendes pasfoto, som han og alle andre svenskere havde set på alle spisesedlerne uden for hver eneste kiosk siden påskeferien.

Og nu var morderen selv blevet skudt, hvilket vel udgjorde en eller anden form for poetisk retfærdighed.

Men det angik ikke ham. Hans arbejde var at redde sin patients liv, uanset om hun var tredobbelt morder eller nobelpristager. Eller ligefrem begge dele.

DEREFTER UDBRØD DET effektive kaos, der præger en akutmodtagelse. Personalet på Jonassons vagt gik rutineret til værks. Det resterende tøj på Lisbeth Salanders krop blev klippet op. En sygeplejerske målte blodtrykket – 100/70 – mens han selv satte stetoskopet mod patientens bryst og lyttede til hjerteslag, der lød forholdsvis regelmæssige, og et åndedræt, der ikke var helt så regelmæssigt.

Dr. Jonasson tøvede ikke med umiddelbart at klassificere Lisbeth Salanders tilstand som kritisk. Sårene i skulder og hofte kunne vente indtil videre med et par kompresser eller selv med de stykker tape, som en eller anden inspireret sjæl havde sat på. Det vigtigste var hovedet. Dr. Jonasson beordrede en computertomografi med den computertomograf, som hospitalet havde investeret skattekroner i.

Anders Jonasson var lyshåret, havde blå øjne og var oprindelig fra Umeå. Han havde arbejdet på Sahlgrenska og Östra Sygehus i tyve år som henholdsvis forsker, patolog og akutlæge. Der var noget særligt ved ham, der forbløffede kollegerne, og som gjorde personalet stolt af at arbejde sammen med ham; han havde den indstilling, at ingen patienter måtte dø på hans vagt, og på en eller anden mirakuløs vis var det faktisk lykkedes ham at holde det på nul. Nogle af hans patienter var ganske vist døde, men det var sket under efterbehandlingen eller af helt andre årsager, ikke på grund af hans indsats.

Jonasson havde også et til tider uortodokst syn på lægekunsten. Han mente, at læger nogle gange havde en tendens til at drage konklusioner, som de ikke havde dækning for, og dermed gav alt for hurtigt op, alternativt brugte for meget tid på at forsøge at finde ud af præcis, hvad der var galt med patienten, for at kunne sætte en korrekt behandling ind. Det var ganske vist også det, lærebogen anbefalede, problemet var bare, at patienten risikerede at dø, mens lægerne spekulerede. I værste fald ville lægen nå frem til den konklusion, at det var et håbløst tilfælde, og afbryde behandlingen.

Anders Jonasson havde dog aldrig tidligere fået en patient ind med

en kugle i hovedet. Her var der formentlig brug for en neurokirurg. Han følte sig utilstrækkelig, men indså pludselig, at han muligvis var mere heldig, end han fortjente. Inden han vaskede sig og tog operationstøjet på, råbte han til Hanna Nicander:

“Der er en amerikansk professor ved navn Frank Ellis, som arbejder på Karolinska Sygehus i Stockholm, men som netop nu befinder sig i Göteborg. Han er en kendt hjerneforsker og desuden en god ven af mig. Han bor på Hotel Radisson på Avenyn. Kan du ikke finde telefonnummeret?”

Mens Anders Jonasson stadig ventede på røntgenbillederne, kom Hanna Nicander tilbage med telefonnummeret til Hotel Radisson. Anders Jonasson kastede et blik på uret – 01.42 – og tog røret. Natportieren på Radisson var yderst uvillig til at viderestille nogen som helst samtale på den tid af døgnet, og *dr.* Jonasson måtte forelægge nødsituationen i meget skarpe vendinger, inden samtalen blev viderestillet.

“Godmorgen, Frank,” sagde Anders Jonasson, da telefonrøret endelig blev løftet. “Det er Anders. Jeg hørte, at du var i Göteborg. Har du lyst til at komme op på Sahlgrenska Sygehus og assistere mig ved en hjerneoperation?”

“*Are you bullshitting me?*” lød en tvivlende stemme i den anden ende af røret. Selv om Frank Ellis havde boet i Sverige i mange år og talte ubesværet svensk – om end med amerikansk accent – forblev hans grundprog engelsk. Anders Jonasson talte svensk, og Ellis svarede på engelsk.

“Frank, jeg er ked af, at jeg gik glip af din forelæsning, men jeg tænkte, at du kunne give mig privattimer. Jeg har en ung kvinde, der er blevet skudt i hovedet. Indgangshul lige oven for venstre øre. Jeg ville ikke ringe, hvis jeg ikke havde brug for en second opinion. Og jeg har svært ved at tænke mig nogen bedre person at spørge.”

“Er det dit alvor?” spurgte Frank Ellis.

“Det er en pige omkring de femogtyve.”

“Og hun er blevet skudt i hovedet?”

“Indgangshul, intet udgangshul.”

“Men hun lever?”

“Svag, men regelmæssig puls, mindre regelmæssig vejtrækning, blodtrykket er 100/70. Hun har desuden en kugle i skulderen og et

skudsår i hoften. Det er to problemer, jeg godt kan klare.”

“Det lyder jo lovende,” sagde professor Ellis.

“Lovende?”

“Hvis et menneske har et skudhul i hovedet og stadig lever, må situationen betragtes som lovende.”

“Kan du assistere mig?”

“Jeg må erkende, at jeg tilbragte aftenen i gode venners selskab. Jeg kom i seng klokken et og har formentlig en imponerende promille i blodet ...”

“Jeg træffer beslutningerne og foretager indgrebet. Men jeg har brug for en, der assisterer mig og fortæller mig, om jeg gør noget dumt. Og ærlig talt, en døddrukken professor Ellis er formentlig mange gange bedre end mig, når det drejer sig om at tage stilling til hjerneskader.”

“Okay. Jeg kommer. Men du skylder mig en tjeneste.”

“Der venter en taxi uden for hotellet.”

PROFESSOR FRANK ELLIS skød brillerne op i panden og kløede sig i nakken. Han rettede blikket mod computerskærmen, der viste hver en kinkelkrog af Lisbeth Salanders hjerne. Ellis var 53 år og havde kulsort hår med grå stænk, skægstubbe og lignede en, der havde en birolle i *Skadestuen*. Hans krop tydede på, at han tilbragte en del timer hver uge i et fitnesscenter.

Frank Ellis trivedes i Sverige. Han var kommet til landet som ung udvekslingsforsker i slutningen af 70'erne og var blevet i to år. Derefter var han vendt tilbage gentagne gange, indtil han havde fået tilbudt et professorat ved Karolinska Sygehus. På det tidspunkt var han et internationalt respekteret navn.

Anders Jonasson havde kendt Frank Ellis i fjorten år. De havde mødtes første gang ved et seminar i Stockholm og opdaget, at de begge var entusiastiske fluefiskere, og Anders havde inviteret ham med på en fisketur til Norge. De havde holdt kontakten ved lige gennem årene, og det var blevet til flere fisketure. De havde derimod aldrig arbejdet sammen.

“Hjerner er et mysterium,” sagde professor Ellis. “Jeg har beskæftiget mig med hjerneforskning i tyve år. Faktisk endnu længere.”

“Jeg ved det. Undskyld, at jeg jog dig ud af fjerene, men ...”

“Ahr.” Frank Ellis viftede afværgende med hånden. “Det kommer til at koste dig en flaske Cragganmore næste gang, vi tager ud at fiske.”

“Okay. Det var billigt.”

“Jeg havde en patient for nogle år siden, da jeg arbejdede i Boston – jeg skrev om sagen i *New England Journal of Medicine*. Det var en pige på samme alder som din patient. Hun var på vej til universitetet, da nogen skød hende med en armbrøst. Pilen gik ind i yderkanten af øjenbrynet i venstre side, gik direkte igennem hovedet og kom ud omtrent midt i nakken.”

“Og hun overlevede?” spurgte Jonasson forbløffet.

“Det så frygteligt ud, da hun kom til akutmodtagelsen. Vi klippede pilen af og lagde hendes hoved ind i en computertomograf. Pilen gik direkte igennem hjernen. Ifølge alle rimelige skøn burde hun have været død eller i hvert fald have fået så massivt et traume, at hun havde befundet sig i koma.”

“Hvordan var hendes tilstand?”

“Hun var ved bevidsthed hele tiden. Ikke bare det; hun var naturligvis frygtelig bange, men hun var fuldstændig rationel. Hendes eneste problem var, at hun havde et pileskafte igennem kraniet.”

“Hvad gjorde du?”

“Tja, jeg hentede en tang, trak pilen ud og satte plaster på såret. Sådan cirka.”

“Klarede hun det?”

“Hendes tilstand var selvfølgelig kritisk i lang tid, inden vi udskrev hende, men ærlig talt – vi kunne have sendt hende hjem samme dag, som hun kom ind. Jeg har aldrig haft en raskere patient.”

Anders Jonasson spekulerede på, om professor Ellis gjorde grin med ham.

“På den anden side,” fortsatte Ellis, “så havde jeg en 42-årig mandlig patient i Stockholm for nogle år siden, der havde slået hovedet ganske let på en vindueskarm. Han fik et ildebefindende og blev hurtigt så syg, at han blev kørt i ambulance til akutmodtagelsen. Han var bevidstløs, da jeg fik ham ind. Han havde en lille bule og en lille bitte blødning. Men han vågnede aldrig og døde efter ni døgn på intensivafdelingen. Den dag i dag ved jeg ikke, hvorfor han døde. I obduktionsrapporten skrev vi hjerneblødning som følge af en ulykke, men ingen af os var tilfredse med den forklaring. Blødningen var så

ekstremt lille og sad på sådan en måde, at den ikke burde have påvirket noget overhovedet. Alligevel holdt lever, nyrer, hjerte og lunger efterhånden op med at fungere. Jo ældre jeg bliver, desto mere oplever jeg det som noget af en roulette. Personlig tror jeg ikke, at vi nogensinde vil finde ud af præcis, hvordan hjernen fungerer. Hvad har du tænkt dig at gøre?”

Han bankede på skærbilledet med en kuglepen.

“Jeg havde håbet, at du kunne fortælle mig det.”

“Lad mig høre din vurdering.”

“Tja, for det første ser det ud til at være en kugle af en let kaliber. Den er gået ind ved tindingen og er stoppet omkring fire centimeter inde i hjernen. Den hviler mod den laterale ventrikel, og der er sket en blødning der.”

“Indgreb?”

“For at benytte mig af din terminologi – hente en tang og trække kuglen ud den samme vej, som den gik ind.”

“Et udmærket forslag. Men jeg ville nok bruge den tyndeste pincet, du har.”

“Så enkelt?”

“I dette tilfælde, hvad kan vi ellers gøre? Vi kan efterlade kuglen der, hvor den er, og så lever hun måske, til hun bliver hundrede, men det er også en satsning. Hun kan udvikle epilepsi, migræne eller alt muligt andet lort. Og noget, man helst vil være fri for, er at bore i kraniet og operere hende om et år, hvor selve såret er lægt. Kuglen ligger ikke langt fra de store blodårer. I dette tilfælde ville jeg anbefale, at du tog den ud, men ...”

“Men hvad?”

“Kuglen bekymrer mig ikke så meget. Det er det fascinerende ved hjerneskadet – hvis hun har overlevet at få en kugle i hovedet, er det tegn på, at hun også vil overleve at få den taget ud. Problemet er snarere det her.” Han pegede på skærmen. “Omkring indgangshullet har du en masse knoglesplinter. Jeg kan se i hvert fald et dusin fragmenter, der er nogle millimeter lange. Nogle af dem er sunket ind i hjernevævet. Der har du det, der vil slå hende ihjel, hvis du ikke er forsigtig.”

“Denne del af hjernen associeres med tal og numerisk begavelse.”

Ellis trak på skuldrene.

“Mumbo jumbo. Jeg har ingen anelse om, hvad netop disse grå celler er til for. Du kan kun gøre dit bedste. Det er dig, der opererer. Jeg kigger dig over skulderen. Kan jeg låne noget tøj og komme til at vaske mig et sted?”

MIKAEL BLOMKVIST SKÆVEDE til uret og konstaterede, at den var lidt i tre om morgenen. Han var udstyret med håndjern. Han lukkede øjnene. Han var dødsenstræt, men kørte på adrenalinen. Han åbnede øjnene og betragtede vredt kriminalbetjent Thomas Paulsson, der så tilbage med chok i blikket. De sad ved et spisebord i et køkken på en hvid bondegård et sted i nærheden af Nossebro, der hed Gosseberga, og som Mikael havde hørt om for første gang i sit liv mindre end tolv timer tidligere.

Katastrofen var en realitet.

“Idiot,” sagde Mikael.

“Hør nu her ...”

“Idiot,” gentog Mikael. “Jeg sagde jo for fanden, at han var livsfarlig. Jeg sagde, at I skulle behandle ham som en afsikret håndgranat. Han har myrdet mindst tre personer, er bygget som en kampvogn og dræber med de bare næver. Og så sender du to bystrømere af sted for at sætte ham i spjældet, som om han var en lørdagsbrandert.”

Mikael lukkede øjnene igen. Han spekulerede på, hvad der mere kunne gå galt den nat.

Han havde fundet Lisbeth Salander lige efter midnat, hårdt såret. Han havde alarmeret politiet og haft held til at overtale Rednings-tjenesten til at sende en helikopter for at evakuere Lisbeth til Sahlgrenska Sygehus. Han havde indgående beskrevet hendes læsioner og kuglehullet i hendes hoved og fået medhold fra en eller anden klog og forstandig person, der havde indset, at hun krævede umiddelbar behandling.

Det havde alligevel taget over en halv time, inden helikopteren ankom. Mikael var gået ud for at hente to biler i laden, der også fungerede som garage, og havde tændt forlygterne og markeret en landingsbane ved at belyse marken foran huset.

Helikopterpersonalet og de to medfølgende reddere havde handlet rutineret og professionelt. En af redderne gav Lisbeth Salander

førstehjælp, mens den anden tog sig af Alexander Zalachenko, også kendt som Karl Axel Bodin. Zalachenko var Lisbeth Salanders far og hendes værste fjende. Han havde forsøgt at dræbe hende, men havde ikke haft held med det. Mikael havde fundet ham hårdt såret i brændeskuret på den ensomt beliggende bondegård med et uhyggeligt øksehug i ansigtet og et kvæstet ben.

MENS MIKAEL VENTEDE på helikopteren, havde han gjort, hvad han kunne for Lisbeth. Han havde hentet et rent lagen fra et linnedskab, revet det i stykker og lagt forbindelse. Han havde konstateret, at blodet havde koaguleret som en prop i indgangshullet i hovedet og ikke rigtig vidst, om han skulle lægge forbindelse eller ej. Til sidst havde han bundet et stykke lagen løst omkring hendes hoved, mest for at såret ikke skulle være alt for eksponeret for bakterier og snavs. Derimod havde han stoppet blødningen fra kuglehullet i hoften og skulderen på den nemmest tænkeligste måde. Han havde fundet en rulle bred isoleringstape i et skab og simpelthen tapet sårene sammen. Han havde vasket hendes ansigt med et fugtigt håndklæde og forsøgt at tørre det værste snavs væk.

Han var ikke gået ud i brændeskuret for at yde Zalachenko nogen form for hjælp. I sit stille sind konstaterede han, at han ærlig talt var revnende ligeglad med Zalachenko.

Mens han ventede på Redningstjenesten, havde han også ringet til Erika Berger og forklaret hende situationen.

“Er du uskadt?” spurgte Erika.

“Jeg er okay,” svarede Mikael. “Det er Lisbeth, der er såret.”

“Stakkels pige,” sagde Erika Berger. “Jeg læste Björcks Säporapport i aftes. Hvordan har du tænkt dig at håndtere det her?”

“Jeg orker ikke engang at tænke på det,” sagde Mikael.

Mens han talte med Erika, sad han på gulvet ved siden af slagbænken og holdt et vågent øje med Lisbeth Salander. Han havde taget hendes sko og bukser af for at lægge forbindelse på skudsåret på hoften, og tilfældigvis kom han til at lægge hånden på tøjbunken, som han havde smidt på gulvet ved siden af bænken. Han mærkede en genstand i en bukselomme og tog en Palm Tungsten T3 op.

Han rynkede øjenbrynene og betragtede håndcomputeren eftertænksomt. Da han hørte lyden af helikopteren, lagde han compute-

ren i inderlommen i sin jakke. Derefter – mens han stadig var alene – bøjede han sig frem og gennemsøgte alle Lisbeth Salanders lommer. Han fandt yderligere et sæt nøgler til lejligheden ved Mosebacke og et pas udstedt til en Irene Nesser. Han lagde skyndsomt genstandene ned i en lomme på sin computertaske.

DEN FØRSTE POLITIBIL med Fredrik Torstensson og Gunnar Andersson fra politiet i Trollhättan ankom nogle minutter, efter at Redningstjenestens helikopter var landet. De blev efterfulgt af kriminalbetjent Thomas Paulsson, der straks havde taget kommandoen. Mikael var gået hen og begyndt at forklare, hvad der var sket. Han oplevede Paulsson som en opblæst og firkantet kriminalbetjent. Det var, da Paulsson ankom, at tingene begyndte at gå skævt.

Paulsson viste ingen tegn på forståelse for, hvad Mikael talte om. Han virkede mærkelig eksalteret, og det eneste faktum, han registrerede, var, at den maltrakterede pige på gulvet foran slagbænken var den eftersøgte tredobbelte morder Lisbeth Salander, hvilket var en temmelig god fangst. Paulsson havde tre gange spurgt den travlt optagede redder fra Redningstjenesten, om pigen kunne anholdes på stedet. Til sidst havde redderen rejst sig og skreget til Paulsson, at han skulle holde sig på en armslængdes afstand.

Derefter havde Paulsson fokuseret på den sårede Alexander Zalachenko i brændeskuret, og Mikael hørte Paulsson rapportere over radioen, at Salander åbenbart havde forsøgt at myrde endnu en person.

På det tidspunkt var Mikael så irriteret på Paulsson, der åbenbart ikke hørte et ord af, hvad han forsøgte at sige, at han hævdede stemmen og formanede Paulsson til straks at ringe til kriminalkommissær Jan Bublanski i Stockholm. Han fandt sin mobiltelefon frem og tilbød at taste nummeret. Det var Paulsson slet ikke interesseret i.

Mikael havde derefter begået to fejltagelser.

Han havde beslutsomt forklaret, at den virkelige tredobbelte morder var en mand ved navn Ronald Niedermann, der var bygget som en panserbrydende robot, led af sygdommen congenital analgesia og for øjeblikket sad bundet i en grøft på vejen mod Nossebro. Mikael beskrev, hvor Niedermann befandt sig, og anbefalede, at politiet mobiliserede en deling infanterister bevæbnet med tunge våben

til at hente ham. Paulsson havde spurgt, hvordan Niedermann var havnet i grøften, og Mikael erkendte åbenhjertigt, at det var ham, der under våbentrussel havde afstedkommet denne situation.

“Våbentrussel?” spurgte kriminalbetjent Paulsson.

På det tidspunkt burde Mikael have indset, at Paulsson var en idiot. Han burde selv have grebet mobilen og ringet til Jan Bublanski og bedt denne gribe ind for at sprede den tåge, som Paulsson syntes at være indhyllet i. I stedet havde Mikael begået fejltagelse nummer to ved at forsøge at overdrage det våben, han havde i inderlommen – den Colt 1911 Government, som han tidligere på dagen havde fundet i Lisbeth Salanders lejlighed i Stockholm, og ved hvis hjælp han havde overmandet Ronald Niedermann.

Dette havde foranlediget Paulsson til på stående fod at anholde Mikael Blomkvist for ulovlig våbenbesiddelse. Paulsson havde derefter beordret betjent Torstensson og Andersson til at tage hen til det sted på vejen, som Mikael havde oplyst, for at undersøge, om der var noget sandt i Mikael's historie om, at der sad et menneske bundet til et elgskilt i en grøft. Hvis det var tilfældet, skulle betjentene lægge den pågældende person i håndjern og føre ham tilbage til gården i Gosseberga.

Mikael havde straks protesteret og forklaret, at Ronald Niedermann ikke var en person, der uden videre kunne pågribes og lægges i håndjern – han var en livsfarlig morder. Da Paulsson valgte at ignorere Mikael's protester, havde trætheden taget over. Mikael havde kaldt Paulsson et inkompetent fjols og skreget, at Torstensson og Andersson skulle nægte at hente Ronald Niedermann uden at tilkalde forstærkning.

Resultatet af udbruddet havde været, at Mikael var blevet lagt i håndjern og sat ind på bagsædet af Paulssons civile politibil, hvorfra han bandende havde set Torstensson og Andersson forsvinde i deres politibil. Det eneste lyspunkt i mørket var, at Lisbeth Salander var blevet kørt ud til helikopteren og var forsvundet over trætoppene i retning af Sahlgrenska Sygehus. Mikael følte sig fuldstændig hjælpeløs og håbløst langt væk fra informationsstrømmen og kunne bare håbe, at Lisbeth ville komme under kompetent behandling.

DR. ANDERS JONASSON lagde to dybe snit helt ind til kraniet og bøjede huden til side omkring indgangshullet. Han brugte klemmer til at fiksere åbningen. En operationssygeplejerske førte forsigtigt et sug ind for at fjerne blodet. Derefter kom det ubehagelige, hvor Jonasson måtte bruge et bor til at udvide hullet i kraniet. Arbejdet gik frygtelig langsomt.

Til sidst havde han et hul, der var tilstrækkelig stort til, at det kunne lade sig gøre at komme ind til Lisbeth Salanders hjerne. Han førte forsigtigt en sonde ind i hjernen og udvidede sårkanalen nogle millimeter. Derefter førte han en tyndere sonde ind og lokaliserede kuglen. Fra kranierøntgenbilledet kunne han konstatere, at kuglen havde drejet sig og lå i en femogfyrre graders vinkel mod sårkanalen. Han brugte sonden til forsigtigt at berøre kuglen og kunne efter en række mislykkede forsøg løfte den en anelse, så han kunne dreje den den rigtige vej.

Endelig førte han en tynd pincet ned med en gribeklo. Han kneb hårdt sammen omkring kuglens base og fik fat. Han trak pincetten lige op. Kuglen fulgte med næsten helt uden modstand. Han holdt den op mod lyset et øjeblik og konstaterede, at den virkede intakt, og lod den derefter falde ned i en skål.

“Svaber,” sagde han og fik straks opfyldt ordren.

Han kastede et blik på EKG'en, der viste, at hans patient stadig havde regelmæssig hjertevirksomhed.

“Pincet.”

Han trak et kraftigt forstørrelsesglas ned fra et hængestativ og fokuserede på det blotlagte område.

“Forsigtig,” sagde professor Frank Ellis.

I løbet af de kommende femogfyrre minutter fjernede Anders Jonasson ikke mindre end toogtredive små knoglesplinter fra indgangshullet. Den mindste af disse splinter kunne knap nok ses med det blotte øje.

MENS MIKAEL BLOMKVIST frustreret forsøgte at lirke sin mobiltelefon op af jakkens brystlomme – hvilket viste sig at være en umulig opgave med hænderne i håndjern – ankom flere biler med både politifolk og teknisk personel til Gosseberga. De blev af kriminalbetjent Paulsson beordret til at sikre de tekniske beviser i brændeskuret og

foretage en grundig teknisk undersøgelse af beboelseshuset, hvor flere våben var blevet beslaglagt. Mikael betragtede resigneret deres gøremål fra sin udsigtsplads på bagsædet af Paulssons bil.

Det var først efter omkring en time, at Paulsson syntes at blive opmærksom på, at betjent Torstensson og Andersson endnu ikke var vendt tilbage fra deres opgave med at hente Ronald Niedermann. Han så pludselig bekymret ud og tog Mikael Blomkvist med ind i køkkenet, hvor han igen udbad sig en vejbeskrivelse.

Mikael lukkede øjnene.

Han sad stadig i køkkenet sammen med Paulsson, da den politibil, der blev sendt ud for at komme Torstensson og Andersson til undsætning, rapporterede tilbage. Betjent Gunnar Andersson var blevet fundet død med halsen brækket. Hans kollega Fredrik Torstensson levede stadig, men var hårdt såret. Begge blev fundet ved elgskiltet i grøften. Deres tjenestevåben og politibil manglede.

Fra at have været en nogenlunde overskuelig situation skulle kriminalbetjent Thomas Paulsson pludselig håndtere et politimord og en væbnet desperado på flugt.

“Idiot,” gentog Mikael Blomkvist.

“Det hjælper ikke at forulempe politiet.”

“På det punkt er vi enige. Men jeg har i den grad tænkt mig at hænge dig ud for pligtforsømmelse. Inden jeg er færdig med dig, vil du være stemplet som Sveriges dumme betjent på hver eneste spiseseddel i landet.”

Truslen om at blive hængt ud til offentlig spot og spe var åbenbart det eneste, der bed på Thomas Paulsson. Han så bekymret ud.

“Hvad foreslår du?”

“Jeg kræver, at du ringer til kriminalkommissær Jan Bublanski i Stockholm. Nu.”

KRIMINALASSISTENT SONJA MØDIG vågnede med et sæt, da hendes mobiltelefon, der var ved at lade op, begyndte at ringe i den anden ende af soveværelset. Hun så på uret på natbordet og konstaterede til sin fortvivlelse, at den var lidt over fire om morgenen. Hun så derefter på sin mand, der fredfuldt snorkede videre. Han ville kunne sove sig igennem et artilleriangreb uden at vågne. Hun vaklede ud af sengen og fandt svarknappen på telefonen.

Jan Bublanski, tænkte hun. *Hvem ellers.*

“Helvede er løs nede i Trollhättanområdet,” sagde hendes chef uden anden formalia. “X2000 til Göteborg går ti over fem.”

“Hvad er der sket?”

“Blomkvist har fundet Salander, Niedermann og Zalachenko. Blomkvist er vist anholdt for politichikane, modstand og ulovlig våbenbesiddelse. Salander er transporteret til Sahlgrenska Sygehus med en kugle i hovedet. Zalachenko ligger på Sahlgrenska Sygehus med en økse i kraniet. Niedermann er på fri fod. Han har myrdet en betjent i nat.”

Sonja Modig åbnede og lukkede øjnene to gange og mærkede trætheden. Hun havde allermest lyst til at kravle i seng igen og tage en måneds ferie.

“X2000 ti over fem. Okay. Hvad skal jeg gøre?”

“Tag en taxi til hovedbanegården. Du får selskab af Jerker Holmberg. I skal kontakte en kriminalbetjent Thomas Paulsson fra politiet i Trollhättan, der åbenbart er ansvarlig for meget af nattens tumult, og som ifølge Blomkvist er en, citat: Idiot af de helt store, citat slut.”

“Du har talt med Blomkvist?”

“Han er åbenbart blevet anholdt og lagt i håndjern. Det lykkedes mig at overtale Paulsson til at give ham telefonen et kort øjeblik. Jeg er på vej ind til Kungsholmen nu og vil forsøge at få klarhed over, hvad der er sket. Vi holder kontakt via mobilen.”

Sonja Modig så igen på klokken. Derefter ringede hun efter en taxi og gik ud og stillede sig under bruseren et kort øjeblik. Hun børstede tænder, tog en kam gennem håret, trak i et par sorte bukser, en sort T-shirt og en grå jakke. Hun lagde tjenestevåbnet ned i skuldertasken og valgte en mørkerød skindjakke som overtøj. Derefter ruskede hun liv i sin mand og forklarede, hvor hun var på vej hen og sagde, at han måtte tage sig af ungerne. Hun gik ud gennem døren i samme øjeblik, som taxien standsede ude på gaden.

Hun behøvede ikke at lede efter sin kollega, kriminalassistent Jerker Holmberg. Hun gik ud fra, at han ville befinde sig i spisevognen, og det var også tilfældet. Han havde allerede købt et rundstykke og en kop kaffe til hende. De sad tavse i fem minutter og spiste morgenmad. Til sidst skød Holmberg kaffekoppen til side.

“Man burde nok lade sig omskole,” sagde han.

KLOKKEN FIRE OM MORGENEN var kriminalkommissær Marcus Erlander fra kriminalpolitiet i Göteborg ankommet til Gosseberga og havde overtaget kommandoen over efterforskningen fra den hårdt prøvede Thomas Paulsson. Erlander var en lille, tyk mand i halvtredserne. Noget af det første, han havde gjort, var at befri Mikael Blomkvist fra håndjernene og servere morgenbrød og termokaffe. De satte sig i dagligstuen for at snakke sammen under fire øjne.

“Jeg har talt med Bublanski i Stockholm,” sagde Erlander. “Vi kender hinanden fra gamle dage. Både han og jeg beklager Paulssons opførsel.”

“Det lykkedes ham at få slået en betjent ihjel i nat,” sagde Mikael.

Erlander nikkede. “Jeg kendte betjent Gunnar Andersson personligt. Han gjorde tjeneste i Göteborg, inden han flyttede til Trollhättan. Han er far til en treårig pige.”

“Jeg beklager. Jeg forsøgte at advare ...”

Erlander nikkede.

“Jeg har forstået det. Du talte med store bogstaver, og det er derfor, du blev lagt i håndjern. Det var dig, der afslørede Wennerström. Bublanski siger, at du er en fræk journalist og en skide privatdetektiv, men at du muligvis ved, hvad du taler om. Kan du sætte mig ind i sagen på en begribelig måde?”

“Det her er opklaringen af mordet på mine venner Dag Svensson og Mia Bergman i Enskele, og mordet på en person, der ikke er min ven ... advokat Nils Bjurman, som var Lisbeth Salanders formynder.”

Erlander nikkede.

“Som du ved, har politiet jaget Lisbeth Salander siden påske. Hun har været mistænkt for tredobbelt mord. Først og fremmest er du nødt til at forstå, at Lisbeth Salander er uskyldig i disse mord. Hun er om nogen et offer i denne sammenhæng.”

“Jeg har ikke haft det fjerneste med Salandersagen at gøre, men efter alt, hvad der er blevet skrevet i pressen, virker det en anelse svært at sluge, at hun skulle være helt uskyldig.”

“Ikke desto mindre er det sådan, det forholder sig. Hun er uskyldig. Punktum. Den virkelige morder er Ronald Niedermann, der myrdede din kollega Gunnar Andersson i nat. Han arbejder for Karl Axel Bodin.”

“Altså den Bodin, der ligger på Sahlgrenska Sygehus med en økse i hovedet.”

“Teknisk set sidder øksen ikke i hovedet længere. Jeg går ud fra, at det er Lisbeth, der har svunget den. Hans virkelige navn er Alexander Zalachenko. Han er Lisbeths far og forhenværende lejemorder i det russiske militærs efterretningstjeneste. Han hoppede af i 70'erne og arbejdede efterfølgende for Säpo. Derefter har han arbejdet freelance som forbryder.”

Erlander granskede eftertænksomt personen på sofaen foran ham. Mikael Blomkvist glinsede af sved, men så ellers både forfrossen og dødtræt ud. Indtil da havde han argumenteret rationelt og sammenhængende, men kriminalbetjent Thomas Paulsson – hvis ord Erlander ikke havde nogen videre tiltro til – havde advaret om, at Blomkvist vrøvlede løs om russiske agenter og tyske lejemordere, hvilket næppe hørte til rutinesagerne inden for svensk strafferet. Blomkvist var åbenbart kommet til det punkt i historien, som Paulsson havde affærdiget. Men der lå en død og en hårdt såret betjent i grøften på vej til Nossebro, og Erlander var villig til at lytte. Han kunne imidlertid ikke forhindre, at en lille snert af mistro kunne spores i hans stemme.

“Okay. En russisk agent.”

Blomkvist smilede blegt, åbenbart bevidst om, hvor absurd hans historie lød.

“En forhenværende russisk agent. Jeg kan dokumentere alle mine påstande.”

“Fortsæt.”

“Zalachenko var topspion i 70'erne. Han hoppede af og fik asyl af Säpo. Det er, så vidt jeg kan forstå, ikke en enestående situation i kølvandet på Sovjetunionens fald.”

“Okay.”

“Jeg ved som sagt ikke præcis, hvad der er sket her i nat, men Lisbeth har opsporet sin far, som hun ikke har set i femten år. Han mishandlede hendes mor så groft, at hun efterfølgende døde af det. Han forsøgte at myrde Lisbeth, og han stod via Ronald Niedermann bag mordene på Dag Svensson og Mia Bergman. Desuden var han ansvarlig for kidnapningen af Lisbeths veninde Miriam Wu – Paolo Robertos omtalte titelkamp i Nykvarn.”

“Hvis Lisbeth Salander har hugget sin far i hovedet med en økse, så er hun ikke ligefrem uskyldig.”

“Lisbeth Salander har selv tre skudhuller i kroppen. Jeg tror, at man vil kunne hævde et vist mål af selvforsvar. Jeg har tænkt på ...”

“Ja?”

“Lisbeth var så indsmurt i jord og mudder, at hendes hår var en stor, stivnet lortekage. Hun var fuld af sand under tøjet. Det ser ud, som om hun har været begravet. Og Niedermann har åbenbart en vane med at begrave folk. Politiet i Södertälje har fundet to grave ved det der lager, som Svavelsjö MC ejer uden for Nykvarn.”

“Tre faktisk. De fandt endnu en grav sent i går aftes. Men hvis Lisbeth Salander er blevet skudt og begravet – hvad i alverden laver hun så oppe på landjorden med en økse i hånden?”

“Jeg ved altså ikke, hvad der er sket, men Lisbeth har bemærkelsesværdigt mange egenskaber. Jeg forsøgte at overtale Paulsson til at få en hundepatrulje herud ...”

“Den er på vej.”

“Godt.”

“Paulsson anholdt dig for chikane.”

“Jeg må protestere. Jeg kaldte ham en idiot, en inkompetent idiot. Ingen af disse tilnavne er i sammenhængen ensbetydende med chikane.”

“Hmm. Men du er også anholdt for ulovlig våbenbesiddelse.”

“Jeg begik den fejltagelse at forsøge at overdrage ham et våben. I øvrigt vil jeg ikke udtale mig om den sag, før jeg har rådført mig med min advokat.”

“Okay. Så lægger vi det til side lidt. Vi har mere alvorlige ting at tale om. Hvad ved du om ham der Niedermann?”

“Han er morder. Der er noget galt med ham; han er over to meter høj og bygget som en panserbrydende robot. Spørg Paolo Roberto, der har bokset med ham. Han lider af congenital analgesia. Det er en sygdom, der indebærer, at transmittersubstansen i nervebanerne ikke fungerer, og han kan derfor ikke føle smerte. Han er tysk, født i Hamborg og var skinhead i teenageårene. Han er livsfarlig og på fri fod.”

“Har du nogen anelse om, hvor han kan tænkes at flygte hen?”

“Nej. Jeg ved bare, at jeg havde gjort ham klar til at blive samlet op, da idioten fra Trollhättan overtog kommandoen.”

LIDT I FEM OM MORGENEN trak dr. Anders Jonasson sine beskidte latexhandsker af og smed dem i skraldespanden. En operationssygeplejerske lagde kompresser på skudsåret på hoften. Operationen havde stået på i tre timer. Han så på Lisbeth Salanders barberede og hårdt tilredte hoved, der allerede var pakket ind i en bandage.

Han følte en pludselig ømhed af den slags, han ofte følte over for patienter, han havde opereret. Ifølge aviserne var Lisbeth Salander en psykopatisk massemander, men i hans øjne lignede hun mest af alt en skamskudt spurv. Han rystede på hovedet og så derefter på professor Frank Ellis, der betragtede ham med et muntert glimt i øjet.

“Du er en udmærket kirurg,” sagde Ellis.

“Må jeg invitere på morgenmad?”

“Kan man få pandekager med syltetøj et sted i nærheden?”

“Vafler,” sagde Anders Jonasson. “Hjemme hos mig. Lad mig lige ringe og advare min kone, så tager vi en taxi.” Han stoppede op og så på uret. “Ved nærmere eftertanke tror jeg hellere, at vi må lade være med at ringe.”

ADVOKAT ANNIKA GIANNINI vågnede med et sæt. Hun drejede hovedet til højre og konstaterede, at klokken var to minutter i seks. Hun havde det første møde med en klient allerede klokken otte. Hun drejede hovedet til venstre og så på sin mand Enrico Giannini, der sov fredfyldt, og som i bedste fald ville vågne ved ottetiden. Hun glippede nogle gange med øjnene, stod op og tændte kaffemaskinen, inden hun stillede sig ud under bruseren. Hun tog sig god tid i badeværelset og iførte sig et par sorte bukser, hvid polotrøje og en rød jakke. Hun ristede to skriver brød, lagde ost, appelsinmarmelade og en skive avocado på og tog morgenmaden med ind i stuen lige i rette tid til nyhedsudsendelsen halv syv i morgen-tv. Hun tog en slurk kaffe og havde netop åbnet munden for at tage en bid, da hun hørte den indledende annoncering.

En betjent var blevet dræbt og en hårdt såret. Dramatik i nat, da den eftersøgte tredobbelte morder Lisbeth Salander blev pågrebet.

Hun havde først svært ved at forstå sammenhængen, da hendes

første indtryk var, at det var Lisbeth Salander, der havde dræbt en betjent. Nyhedsrapporteringen var kortfattet, men efterhånden forstod hun, at det var en mand, der var eftersøgt for politimord.

En endnu ikke navngiven 37-årig mand var efterlyst. Lisbeth Salander lå åbenbart hårdt såret på Sahlgrenska Sygehus i Göteborg.

Annika skiftede over til den anden kanal, men blev ikke klogere på, hvad der var sket. Hun hentede mobiltelefonen og tastede nummeret til sin bror Mikael Blomkvist. Hun blev mødt af en besked om, at abonnenten ikke kunne nås. En bølge af frygt skyllede ind over hende. Mikael havde ringet til hende aftenen inden på vej mod Göteborg. Han havde været på jagt efter Lisbeth Salander. Og en morder ved navn Ronald Niedermann.

DA DET LYSNEDE, fandt en observant betjent blodspor i terrænet bag brændeskuret. En politihund fulgte sporet hen til et hul i jorden i en lysning omkring fire hundrede meter nordøst for gården i Gosseberga.

Mikael slog følge med kriminalkommissær Erlander. De studerede stedet eftertænksomt. De havde ingen problemer med at få øje på en stor mængde blod i og omkring graven.

De fandt også et svært medtaget cigaretetui, der åbenbart var blevet brugt som skovl. Erlander lagde cigaretetuiet ned i en bevispose og mærkede fundet. Han samlede også prøver af blodfarvede jordklumper. En uniformeret betjent gjorde ham opmærksom på et cigaretskod uden filter af mærket Pall Mall nogle meter fra graven. Det blev også lagt i en bevispose og etiketteret. Mikael kom i tanke om, at han havde set en pakke Pall Mall på køkkenbordet i Zalachenkos hus.

Erlander skævede op mod himlen og fik øje på nogle tunge regnskyer. Det uvejr, der tidligere på natten havde hærget Göteborg, passerede åbenbart syd om Nossebroegnen, men det var kun et spørgsmål om tid, inden det ville begynde at regne. Han vendte sig om mod en betjent og bad ham om at fremskaffe en presenning til at dække graven til med.

“Jeg tror, at du har ret,” sagde Erlander endelig til Mikael. “En analyse af blodet vil nok fastslå, at Lisbeth Salander har ligget her, og jeg gætter på, at vi vil finde hendes fingeraftryk på etuiet. Hun blev

skudt og begravet, men på en eller anden måde har hun overlevet og haft held til at grave sig ud og ...”

“... og er gået tilbage til gården og har hamret øksen i kraniet på Zalachenko,” afsluttede Mikael. “Hun kan blive temmelig gnaven.”

“Men hvordan fanden klarede hun Niedermann?”

Mikael trak på skuldrene. Hvad det angik, var han præcis lige så mystificeret som Erlander.